
Ősi Anna

ANYAROZS

Talán menekülés volt, előle, vagy valami más elől. De nem az olaj- és citromillatú partokra, ahol teljes tányérjával ragyog a nap. Hanem át a Mont Blanc alagúton, ahol kétezer méternyi sziklasúly nyomása préseli ki a levegőt a fölből.

A gazdaság 2035 méteren van. Háromszor fullad le a motor, míg felérünk. Hátral ülök, mellettem egy másik önkéntes, Olivia alszik. Nagyot zöttyen az autó, zavartan kapja fel a fejét. Pár pillanat múlva, hátraforduló szemekkel, ismét lehanyatlik.

Délelőttönként gyorsan felhevül a sátor. Barna szöcskék percegnek a kiegészített fűben. Hiába lebegteti a szél a sátor nyitott ajtaját, nem jár a levegő, fűledt, elhasznált gondolatokat szívok le minden lélegzetvétellel.

Első nap, mikor nem ismertem még itt senkit, és Fabióék fent hagytak a tanyán – pihenjem csak ki az utazást –, megzörrent mellettem a fű. Egy pásztorkutya szimatoló orra. Luna anyja kaukázusi juhász volt, látszik a hátán végigfutó sötét sávon. Előkotrok egy kekszet, az orrához tartom. Elégedetten veszi a szájába, arrébb kullog, ropogtatja.

Ettől kezdve csak hajnalonként ugat meg, amikor megcsikordul a szandálom alatt a kavics. Aztán a félhomályban meglátja, hogy én vagyok. Abba is hagyja, csak a farkát csóválja kissé idegesen. Oliviat mindig megugatja, még nappal is, végig, míg fel nem ér a domboldalra, és be nem húzza maga mögött az ajtót. Nekem nyalogatja a kezemet, a hátára fekszik.

Az éjszakák, azok szépek. Magamra húzom a hálósákokat – nem az enyém, Fabiótól kaptam kölcsön –, egészen a fejem búbjáig, hogy az arcomat is takarja. Kendőt is csavarok rá, védi a fületem. Így nem érzem, ahogy rám ereszkedik a völgyet kipárnázó hideg.

Mint egy kétezer évvel ezelőtt vándorló jordán asszony, ahogy fekszem bekötött fejjel, szúrós vászontakarón egy rozoga sátorban. Széles, kilazult ponyváján dobol a szél. Az ég hideget lehelő, mélysötét kupolaként borul fölém, figyelő csillagok, sátorban megbúvó pókszemek.

Fáj, ahogy a medencecsontom a vékony matracba fúródik. A párna alatt egymásba teszem a kezeimet. Az alvásba csúszás pillanataiban, amikor lassan kipereg alólam a valóság porhanyós talaja, szinte tényleg elhiszem, hogy valakinek fogom a kezét, érzem egy másik bőr megnyugtató melegét.

A hálósák anyagába mélyen beivódott a füstszag. Talán Fabio illata is a füst mögött. A tenyere széles, mint az a lapát, amellyel a kenyereket csúsztatja a kemencébe. Az inak megfeszülnek a lábán, miközben lehajol, és a nyakán, amikor előrelendíti a lapátot. A kézfejét úgy szeli át egy duzzadt ér, ahogy a térképen a Dora Baltea folyama Aosta völgyét.

A pajeszánál összenő a göndör haja és a szakálla. A felső ajkánál már egészen sok az ősz szál.

Ujjbegyein repedezett a bőr. Az arcomon nem szeretem az érintést. Nekem kétnapi munkában horzsolódik fel, míg pakolom a karcos kérgű, forró kenyereket hűlni a hatalmas fémrácsokra, aztán szállításhoz a kiürült liszteszákokba, a derekamig elnyelnek. A hétvégi vásárokon fonott kosarakba, szépen elrendezve, egymáshoz támasztva. Egy-egy kenyeret a különböző fajtákból félbe is vágunk, hogy a vevők lássák a légbuborékokkal telt tésztát, a panfruttóban bújó aszalt fügét, mogyorót, mazsolát. Végül papírzacskóba csúsztatjuk, úgy adjuk át. Hosszúkás, vékony vágások az ujjbegyeimen. Egy-két nap után varasodnak, és megkeményedik a bőr.

Talán a testének volt füstszaga, amikor belefeküdt. Remegve próbált elaludni abban a kis vacokban, amit valahol a Mont Blanc csúcsa alatt, egy kiugró sziklapárkányon kapart a keményre fagyott hóba. Azt meséli, fiatalon sokszor aludt így a környező hegyeken, a völgyet körbeölelő vonulatok csúcsain, amelyeknek csak a helyiek ismerik a nevét. De hiába is ismerném, mert amíg nem kínlódik ott az ember, a dolomittarajok között, a hóról visszaverődő, meddő világosságban, a hegy éjszakától is sötétebb sziluettje alatt, addig nem is tudhatom, ez mit jelent.

Nem az alvástól való jóllakottság emel ki az álomból, felriadok. Mély, elnyújtott sóhajok. Félig visszaalszom.

A sóhajok mélyülnek, elnyúlnak. Egyre hangosabbak, és egyre gyorsabban követik egymást. Surrog a matrac viaszos anyaga.

Olivia sóhajai közé Mathis nyögései vegyülnek. Kapkodva rángatom magamra az első kezembe akadó nadrágot, pólót. Aztán a csattogás. Nem találok a szandálomat.

Hányinger kúszik az éjszaka alatt kiszáradt számba. Mintha saját magam előtt aláznának meg. Égeti a gyomromat a felismerés, hogy az undor hullámával együtt a nyers, testi vágy is emelkedni kezd bennem, és a torkomig tolul.

Rángatom a cipzárat a sátor ajtaján, beragad, nem tudom rendesen visszahúzni. A herék egyre sűrűbb csattanásai. Az alja nyitva marad, menjenek csak be a hangyák.

A liszteszsákoknál kapar valami. A falon körbefutó csövön egy patkány szalad. Elbújik a hűtő mögé. Ugye nem akarod megölni? Fabio zsákkal a kezében nevet. Mint egy nyomot fogó kutya, ide-oda kapva a tekintetét, követi a körmök sercegését. A patkány végül kiszurran a hátsó ajtón, elbújik a farakások között.

Begyűjtjük a kemencét. Az egész műhely felhevül, 28 fokig kúszik a benti hőmérő higanyszála. Kimérjük a liszteket, a rozst, a búzát, a teljes kiőrlésűt és a finomra őröltet. A bugyborékoló, savanyú kovászt vödörrel adagoljuk, csepeg a földre, a doboz oldalára is kenődik. A sót is kilószámra borogatjuk bele. Felaprítom a fügét, mogyorót, diót, vízbe áztatom, hadd duzzadjon, a mazsolát.

A földszinten várakozunk, míg kelnek a tészták. Ez a völgybéli ház a téli szálláshelye a családnak, ide be van vezetve a fűtés. A padló léceiből párállik a fenyőillat, nemrég épült.

A lányok szobája, mint otthon az enyém. A nyárra félretolt tankönyvek a sarokban felpolcozva. Napraforgós mini ruha a szék támláján, magas derékú, lenge rövidnadrág. Félbehagyott horgolás a polcon, fehér szélű analóg fotók. Ma Torinóba mentek vásárolni az anyjukkal, Nataliával, egész napos program.

Fabio kávéfőz, közben három embert is felhív. A beszéde dallamos, és amikor hallgat, akkor is hümmög. Közben jár a keze, pakolgat, nem tud megnyugodni.

Miután lerakják, a telefont laza mozdulattal dobja a konyhapultra, egy húzásra kiissza a kávéfőzést. Mellém lép, megfogja az állam, kicsit felfelé tolja. Lehelete keserű a feketétől.

Ketten az éjszaka áthűlt, öreg Westfaliában. Mina Fabio nyakába másszik. Mintha szürkén volna cirmos, fehér sávok futnak körbe a hasán. Hunnyorog, miközben nyalogatni kezdi Fabio tarkóját.

Megsimogatom a cica hátát, és – mintha épp csak véletlen – Fabio barna nyakát is. Egy oldalpillantást vet rám, meg egy félmosolyt, közben figyel a szerpentin kanyarjában. Mina apró karmai belevájnak a kifakult, vöröses pólóba.

A vásár közben Marco, az egyik helyi borász műanyag poharakat rak elénk, újra és újra megtölti. Reggel fél kilenc, de a Monte Rosa katlanjából áradó hideg kiűzi a fejemből a bódulatot.

Akkora a forgalom, hogy mosdóba sincs időm elmenni. Órákkal később veszem csak észre, amikor Fabio végigsimít a fenekemen, hogy átázott a nadrágom a vértől.

Parkolót keresünk, ahol tölteni lehetne az autót. Miénk így a délután, akkor addig megmutatja az egyik kedvenc helyét.

Alig bírom vele tartani a lépést, egyik szikláról a másikra ugrik. Én nem merek lendületet venni, félek, hogy belesem a patakba, ami csúszós permettet vet a kövekre.

A víz korallkék medencében gyűl fel. A lentebbi szakaszokon újult erővel, erdőt betöltő robajjal ömlik tovább, megtörve a sziklaéleken.

Nézegetem a kavicsokat a sekélyesben, a szikrázó fénytörésben megtévesztően csillognak. A tenyerembe fektetve pillanatok alatt megszáradnak és megfakulnak. De találok egy furcsa alakút, aminek olyan az íve, mint egy hegyi juhar kérgének a pikkelye. Piritdarabok ülnek az andezitszürke anyagban.

Fabio csípőjén, ahol soha nem éri napfény, puha és fehér a bőr, áttetszenek rajta a zöld erek. Centiről centire, felszisszenve ereszkedem a vízbe. Ő nagy lélegzetet vesz, kidülled a bordakosara. Egy lendülettel beleveti magát a patakba, amelyet a gleccserből kiolvadó, jéghideg víz táplál. Alámerül, hosszú, nyugodt tempókat húz.

Az átmelegedett sziklán szárítkozunk. Olyan meredek, hogy feszül a vádlim, miközben támasztom magam. Fabio kipattintja a fanyelű bicskát, amit mindig magánál hord. A paradicsom első cikkelyén a piros héjra kenődik a sajt. A kenyérből is lefarag pár ormótlan darabot. Zöld héjú, de belül omlós, bordó füge. Darázsdöngés a nedves nejlonzacskóban.

Libabőr, átázott nadrágja a combomnak nyomódik. Két harapás között belecsókol a nyakamba. Napon száradó vizeshajszagunk van. Végigsimítok a sötét, de puha szőrökkel borított alkarján. Más önkéntesekkel is volt-e már így. Pár pillanatra beálló csönd. Széles mosoly, egy tincs a szemébe hull, persze, ez az egyik legjobb hely a környéken.

Fabio, tudod, hogy nem erre gondolok. Grimaszt vág, és mintha szöszt vagy hajszálat érezne, lecsippent valamit a nyelve hegyéről. Mindegy, nem fontos igazából, vonom meg a vállam. Hogy én egy nagyon különleges lány vagyok. Nem, ő ezt komolyan mondja. Hátrasimítja a hajamat a vállamról.

Óvatosan dönt hátra, egyik tenyere a lapockáim között; nehogy megüsem magam a sziklában.

Két kanyarral a bekötőút előtt végleg lemerül a kocsi. Fabio kiszáll, bevágja az ajtót. Egyik kezét csípőre teszi, míg telefonál. A könyöke billen, mikor tompán a kavicsokba rüg.

Negyedórába sem telik, megérkezik Natalia a másik autóval. Hosszan veszekszik Fabióval, a föl húzott ablakok lenémítják a hangot, csak az arcának rángásából, a karmozdulataiból látom.

A végén felém tekint, és nem tudom eldönteni, megjátszott-e az együttérzés, amivel rám néz. Mintha ez a tekintet volna a feloldás vagy a hívószó, én is kiszállok. Nagyon sajnálja, nem érti, Fabio hogy nem figyelt erre tegnap. Biztos éhes is vagyok, simítja meg az arcomat. Az ő tenyere nem kérge, de búzaillatú, ahogy a Fabióé is.

* * *

Fával kell alá begyűjtani. Mathis fürdés közben is kiugrik a medencéből, és betömköd pár vastag hasábot az alattunk izzó tűzmagba. Pár perc után forró gőzben ülünk, az arcunkról az állvonalunkig gördülnek az izzadságcseppek, és onnan a vízbe potyognak.

A medence fából eskábált, olaszul biztos neve is van, de nekünk csak röhögve annyit mondtak, *you can try the spa*. A spa egy két méter széles, szél-tében félbevágott hordó. Nem tudom, hogy nem rohadt még szét a víztől. Néhol sikamlósan puha az alja. Ülni is tudunk benne, az oldalához léceket erősítettek. Amik persze nem követik a hordó gömbölyű ívét, nem érnek ki a faláig.

A völgy túloldalán aznap éjjel vihar volt. Lilásszürkék a csúcsok tarkói, és a kómosások a gerincek vájataiban. Elektromos kéken cikázó villámok. De mindez csak tompán ért el hozzám, mintha egy letekert hangerejű, távoli képernyő kivetítőjére pillantanék.

Olyan vagy, mint aki valami keményebb szert használt. Mathis nevet a kijelentéséhez, ami valójában kérdés. Hátravetett fejjel vihogok, két hét után először Mathisék társaságában. Az alkohol szép lassan elmarja a szorongás csomózta görcsöket. Nem keményebb szer, csak ők nem tudják, hogy ezelőtt én a kisházban, a hűtő előtt guggolva, üvegből ittam a vermutot. Két korty között, az ajtóba támaszkodva felegyenesedtem, kipillantottam az ablakon, nem jön-e valaki.

Amikor meghalljuk, hogy a bekötőútra kanyarodik Fabióék kocsija, bugyborékol belőlünk a részeg kuncogás. Bújjunk el és ijesszünk rájuk.

Ülünk ott egy darabig, de lassan kihűl a víz, az eső is rákezd.

Totál be van állva, nem tudom, mikor fognak kijönni a házból, hallatszik egyszer csak Ingrid, az új önkéntes hangja a sötétből.

Fabiónak lassúak a mozdulatai, le-leereszkedik a szemhéja. Alig bírja a sört kipattintani, leesik a keze az oldala mellé. Dörmögve beszél, elharapja a szavak elejét.

Így vezetett haza?, kérdezi Olivia.

Így, vonja meg a vállát Natalia, sértetten elmosolyodik. Rám telepszik a tekintete. Összeszűkül szeme a bikini párnázatlan, műszálas anyagán átütő mellbimbókon.

* * *

Fabio kiáltása és csattanás. Pár másodpercig csak megdermedve állunk Nataliával, mintha várnánk, ki lép hamarabb. Ő mozdul először, rohan lefelé a lépcsőn.

A műhely sárga fényére lódarázs jött a kinti sötétből. Fabio allergiás a csípésére. De végül nem lett semmi baja. Lekapcsolta a villanyt, és kint, a lépcsőn ülve várta, hogy meghallja a zümmögést.

Natalia a kihúzható kanapén fekszik, polcolnia kell a lábát. Napokra kiesik a munkából, miután leborult a lépcsőn. Mina az oldalához bújva dorombol, ahogy a kölyök macskák szoktak, kissé erőtlenül és ritmustalanul, megmegakasztva a berregést. A hűtött borogatás alatt nedves a párna huzata.

Fabióval megint ketten maradunk a hétvégi vásárazásra.

Ősz hajszálakkal vegyített, sötét tincsek kunkorai az ujjaim között. Megkeményedő mellbimbó a nyelv simításától, nyál melege a bőrön.

Natalie-nak nemcsak az arca, a nyaka is vörös. Vöröslik a feje, mert ordít. Minek jöttem én ide, kurválkodni Magyarországon is tudok.

Fabio mellé lép, meg akarja simítani a karját, de Natalie elcsapja a kezét. Önkéntes, mi? Etetem itt megint a kurvádat. Dühében elsírja magát. Fabio lefojtott hangon próbálja nyugtatni, közben sandítva, futólag rám pillant.

* * *

Luna most engem is ugat. Végig, míg leérek a dombraól, míg rátérek a bekötőútra, míg el nem tűnök a kanyarban a nagy hátizsákkal, amelyről a lelógó, hosszúra hagyott biztosítók a lépéseim ritmusára ringanak. Még utána is, sokáig hallom, ahogy a patak zúgásába Luna ugatása vegyül.